

General Booth og Kvinderne.

Det var forrige Sommer, da den gamle Frelsergeneral gæstede Stockholm for at lede Frelserhærens Kongres. For ikke at trætte den gamle Mand alt for meget havde man ordnet det saaledes, at alle større Blades Repræsentanter samtidig skulde træffe ham. I Privatkontoret paa Frelsens Hærs Hovedkontor ventede Mands- og Kvindejournalisterne paa Generalen. Han kom, ledet af 2 af sine Officerer, stolprende, næsten blind og træt efter Rejsen, men dog mægtig som en Høvding over et stort Folk. Med sin tilslørede Røst fortalte han om, hvad han havde gjort, og hvad han fremtidig agtede at gøre, og hvorledes han altid følte Trang til at hjælpe, hvor der var Synd, Nød og Elendighed til Huse, for der behøvedes Hjælp. Journalisterne lyttede til ham med noget, der for en Gangs Skyld kunde kaldes Andagt, lyttede til den brændende Sjæl, der endnu i sin Alderdom kæmpede mod Verdens Ondskab og var derigennem uendelig imponerende. Da Sammenkomsten, der nærmest fik Form af et af Generalen holdt Foredrag, nærmede sig sin Slutning, vovede en af Kvinde-Journalisterne at spørge ham, hvad han tænkte om Spørgsmaalet »Kvindernes Valgret«; Generalen havde nemlig selv tilbudt at besvare mulige Spørgsmaal fra de Nærværende.

Generalen næsten foer i Vejret ved Spørgsmaalet og syntes — helt uventet — at tage det som en Slags bevidst Kritik mod hans Arbejde. Han vendte sig til de nærmest staaende og greb sin Privatsekretærs Haand.

»De, som har levet med mig og kender mit Arbejde,« sagde han, »sig mig, har jeg ikke Ret, naar jeg siger, at faa Mennesker har gjort saa meget for Kvinderne som jeg.«

»Jo, General,« lød det enstemmigt.

»Har ikke hele mit Arbejde været viet til Hjælp og Støtte og Oprejsning for hende?«

»Jo, General.«

»Frelsens Hær,« her vendte han sig til Kvinde-Journalisten, som forfærdet over sine Ords Virkning gerne vilde have forklaret sig nærmere, om der havde været Lejlighed til det, »sysler ikke med Po-

litik. Vi har Hænderne fulde af socialt Arbejde og overlader til andre at løse det politiske Spørgsmaal.«

Det er ikke godt at sige, paa hvilken Maade den store General misforstod det uskyldige Spørgsmaal. Han havde dog en Gang for nogle Aar tilbage faaet Suf-fragetternes Program fremlagt for sig og billigt deres Taktik. Denne Sympatitryk for Kvindevalgretten fra en af Verdens største taktiske Begavelser bør jo være et tilfredsstillende Svar paa Spørgsmaalet. Som et Kuriosum kan det tilføjes, at de Blade, som gengav Episoden, var af meget forskellig Mening med Hensyn til, *hvad* Generalen havde sagt. »Stockholms Dagblad« lagde i hans Mund nogle Ord om, at Kvindens Plads var i Hjemmet, der havde hun sin rette Virkekreds. At General Booth ikke kunde have udtalt dette, beviser den Organisation, som han har skabt og som er præget af hans Personlighed.

Om nogen Stat i Staten viser, hvor lykkeligt og sundt det er at have Kvinder med i Arbejdet, saa er det vel netop Frelsens Hær. I denne beundringsværdige Organisation har hendes Indsats fra første Begyndelse været en af de vigtigste. Den som vil have et praktisk Eksempel paa, hvorledes Kvinder udfører socialt Arbejde af den sværeste og mest anstrængende Art, bør nærmere studere Frelsens Hær og se, hvorledes de Kvinder, som arbejder der, har løst sociale Opgaver, som før ansaas for uløselige.

Kvinde-Officererne i Frelsens Hær er langt talrigere end Mands-Officererne. Deres Arbejde indenfor Hæren er lige saa højt skattet som Mændenes, og alle Grader staar aabne for dem.

General Booth havde i sin Hustru det bedste Eksempel paa, hvad en Kvinde kan udrette. Hun var en Kvinde af usædvanlig Sjælskraft og ham en hurtig og sikker Raadgiver. I det afgørende Øjeblik var det mange Gange hende, som tog Bestemmelsen. Hun stod ved hans Side i de haarde Aar, og da hun i 1890 døde, var Generalen klar over, at han nu havde mistet sin bedste Støtte. Naar noget af Vigtighed forelaa, plejede han altid at sige: »Lad os tale med Mo'r om det«. Og efter hendes Død følte man ofte, at han overvejede, hvad Kate vilde have sagt om den eller den Plan.

Kvindernes Arbejde i Frelsens Hær er